

og en anden Klasse nu vilde have hele Magten. Ganske vist er for saa vidt Klassemomentet med, som en større Del af Folket er bleven væst til det politiske Liv, hvor til de Herrer selv den Gang vilde vække os, og hvori de have taget Del med. Jeg beklager, at der er stet til de Herrer's Misforføjelse, men det har været deres Bestræbelse, og nu er den lykkedes. Men det bliver ikke en Klasse-Kamp, der nu føres, fordi en større Del af Folket, fordi andre Lag af Samfundet ere komne med i Kampen. Derimod vil jeg nok sige, at skulde man betegne Striden mellem den nuværende Reaktion og det liberale Parti her i Salen, det vil sige den Side, som jeg staar paa, saa burde man maaske snarere betegne den som en Strid mellem to Generationer, men at kalde denne Side af Salen en Klasserepræsentation, er meget mærkværdigt, naar man ser paa denne Side af Salen og lægger Mærke til, hvor mange Elementer der findes i den, som ikke høre til den Klasse, det ærede Medlem omtalte. Det er saameget unaturligere her at høre en Bebrejdelse for, at man vil en Klasserepræsentation, som man i det Mindste ude i Landet maa høre af Spiremænd en Bebrejdelse for, at vi ikke ere nogen Klasserepræsentation. Jeg har i det Mindste i Sommer faaet meget lange Forklaringer om, at i gamle Dage gif det ganske anderledes fortræffelig i Rigsdagen, thi da sad der kun Bønder i Benstre, men nu var der kommet saamange afskyelige Skolelærere og Prokuratorer ind. Sagen er i Virkeligheden ikke den, at der her er enlighed til Stede mellem forskellige Klasser, men det er en Forskjel mellem Generationer, der er tilsteede; det er de Gamle, som ikke ere tilfredse med, hvad de Unge gjøre. Det er det Samme, som saa ofte er Tilfældet; naar de Unge gjøre det Samme, som de Gamle have gjort, blive disse misforføjede, give deres Snavenhed Luft og kritisere. Jeg finder ikke, at de Herrer have Ret, naar de sige, at de ikke have Andet at gjøre end at tie, og at de ikke kunne forhandle om Realiteten, fordi man vil nedslaa enhver Realitetsforhandling. Jeg tillader mig at tro, at der er et lille Stænk af Snavenhed deri, og jeg vilde ønske, at dette ikke var Tilfældet. Det er ikke for at sige de Herrer nogen Ubhædelighed, men jeg siger, at medens de Herrer stille sig saaledes til os og dømmen os saa strengt, haardt og ubilligt og tro, at deres Dpgave er den at kritisere alt, hvad vi gjøre, og være misforføjede, saa vilde jeg, hvis jeg var dem, fjæle for os som en Fader for sine Børn. For at tale alvorligt vil jeg sige, at det, de Herrer have at gjøre, er ikke misforføjede at se paa Alt, hvad vi gjøre, og bedømme det med en vis Utilfredsighed og afholde sig fra enhver Realitetsforhandling, men det er at virke med os til, at det kan blive gennemført, som de Herrer dog en Gang — det vil jeg indrømme — have haft en stor Fortjeneste af, først er kommet igjennem her i Landet. Hvorfor vilde de ikke nu, da der er Fare for, at

deres eget Bærf skal blive ødelagt fra Reaktionen's Side, yde os deres Assistance? Hvorfor vilde de ikke se bort fra de mindre Uenigheder og hjælpe til, at Principerne blive hævede? Blive vi ikke enige angaaende Maaden, saa kunne vi altid slaas iagen; men nu synes jeg, at Liden er til, at de istedetfor at gaa mod os, skulde gaa med os. Her er ikke nogen Hensigt fra vor Side til at affjære en Realitetsforhandling. Enhver Indgaaen fra de Herrer's Side paa Realiteten vil blive mødt med stor Interesse og blive imøbegaaet med megen Omhu. Den samme Oprigtighed og Ærlighed, som det ærede Medlem roste hos mig idag, tror jeg, at de Herrer altid ville finde, naar der er Tale om at komme ind paa en Realitetsforhandling. Jeg beklager kun, at det ærede Medlem opfatter Stillingen til os, saaledes som han har gjort; det beror væsentlig paa en Misforståelse.

Nimstad: Maa jeg blot gjøre den Bemærkning, at vi vistnok komne temmelig langt bort fra det foreliggende Lovforslag gjennem de Betragtninger, som det ærede Medlem opstillede. Det gjør mig ondt at høre, at det ærede Medlem har følt sig ilde berørt ved den Kritik, som han og hans Meningsfæller undertiden ere Gjenstand for fra vor Side; men det ærede Medlem og hans Meningsfæller faae vistnok en fuldkommen tilstrækkelig Opreisning i den Ros, ved hvilken de beständig under enhver Sag — jeg vil ikke sige overdænges, men som de ved enhver Leilighed yde sig selv; den vil jeg haabe maa for dem indeholde en fyldestgjørende Opreisning for vor Kritik. Naar iøvrigt det ærede Medlem bemærkede, at der ikke kunde være Noget i Veien for, at vi udmærket godt kunde diskutere Realiteten af denne Sag, saa takker jeg ham overmaade meget for denne Tillaelse. Det blev imidlertid kun en kort Tid, vi vilde komme til at diskutere denne Realitet, thi naar om kort Tid — det maa vel ske om ikke mange Timer — Afstemningen falder idag, saa bliver dermed vistnok en yderligere Diskussion af Sagens Realitet afstaaen; dette tror jeg, at det ærede Medlem selv har en sikker Overbevisning om.

Solstein: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (R a b b e): Det ærede Medlem har haft Ordet to Gange, men under Forudsætning af, at Thinget giver sit Samtykke dertil, skal jeg give ham det paany. (Ophold). Det ærede Medlem har Ordet.

Solstein: Jeg vil kun sige, at det ærede Medlem tog fejl, naar han troede, at vi sølte os ilde berørte ved, at de Herrer ikke kom med Ros til os, men med Kritik eller Dadel. Dette er os ganske ligegyldigt; men vi beklage, at de Herrer stille sig paa en saa forkert Maade, at de ikke